

Beslutningsforslag nr. B 102. Fremsat den 8. juni 1993 af Pia Kjærsgaard (FP), Kim Behnke (FP), Tom Behnke (FP), Ole Donner (FP) og Poul Nødgaard (FP)

Forslag til folketingsbeslutning

om stop for etablering af barakbyer til flygtninge i danske kommuner og omprioritering af danske midler til indsats i nærområderne

Det pålægges regeringen ved begyndelsen af folketingsåret 1993-94 at fremsætte lovforslag, der sikrer,

1. *at* der efter den 16. november 1993 ikke kan etableres barakbyer til flygtninge i danske kommuner,
2. *at* barakbyer til flygtninge, der måtte være etableret pr. 16. november 1993, afvikles og nedrives senest den 31. december 1994,
3. *at* bevillinger til etablering af barakbyer, flygtningecentre, flygtningebyer, asylcentre m.v. i videst muligt omfang reserveres til etablering af sådanne barakbyer m.v. så nær ved de regioner i verden (nærområderne), hvorfra flygtningestrømmen hovedsageligt udgår.

Bemærkninger til forslaget

1. Hovedsynspunkter

Tilstrømningen af asylsøgere her til landet er et stort og stærkt voksende problem. Presset på de danske grænser øges for hver måned.

Det er indlysende, at en tilstrømning af mellem 10.000 og 20.000 asylsøgere om året skaber kolossale problemer for det danske samfund både på kort og langt sigt.

På kort sigt volder asylstrømmen åbenbare problemer af økonomisk art. Det er vurderet, at udgifterne til underhold af asylansøgere udgør omkring 112.000 kr. for hver asylansøger om året. Men i disse tal indgår ikke en lang række afledede udgifter, der især rammer hospitalsvæsenet, plejehjem, kommunale forvaltning, skolevæsenet, politi- og justitsvæsenet og andre områder af såvel den statslige som den kommunale forvaltning.

På længere sigt er problemet af uoverskuelige dimensioner. Det, der er ved at ske, er, at Danmark over få generationer forvandles til en indvandrer nation. Der foregår en massiv indvandring, som ikke er oplevet før.

I vores historie har vi i perioder i meget moderat omfang modtaget indvandrere, f.eks. i forrige århundrede omkring 4.000 polske landarbejdere over en periode af et halvt hundrede år; tidligere nogle hundrede hollandske amagerbønder; i perioder flygtninge fra Mellemeuropa m.fl.

Den største mindretalsgruppe af berboende danskere af udenlandsk sproglig eller kulturel tradition har indtil for få år siden været det tyske mindretal i Nordslesvig. Denne gruppe har markeret sig ved etablering af selvstændige skoler, forsamlingshuse, kulturel og politisk indsats, organisationsarbejde m.v. og har været og er i det væsentlige godt indpasset i hverdagslivet i Sønderjylland.

Sådanne relativt små grupper udlændinge af europæiske folkeslag, der er indrejst over et langt spænd af år, har med dygtighed og flid kunnet indleve sig i dansk kultur og rummer ikke kimen til kontroverser med den danske befolkning.

Omvendt er det uundgåeligt, at massiv indstrømning over en kort årrække af udlændinge, der repræ-

senterer vidt forskellige folkeslag, sprog og religioner, ja endog indbyrdes stridende etniske grupper, der i deres hjemegn udgør modstående krigsførende grupper, vil skabe betydelige konflikter, social uro, kriminalitet, etniske kampe, religionsstridigheder m.v. her i Danmark. Som antallet af f.eks. herboende udlændinge vokser, vil der opstå krav om politisk indflydelse, krav om ligestilling af forskellige sprog, ligestilling for fremmede religioner, mindretalslovgivning, ændret lovgivning, der accepterer fremmede retssystemers traditioner på lige fod med danske retstraditioner etc.

Det kan endnu nås at dæmme op for, at Danmark forvandles til indvandrer nation. Samtidig kan det nås at vælge en ny politisk kurs, hvor de økonomiske bidrag, Folketingets flertal afsætter til barakbyer, flygtningecentre, flygtningebyer, asylcentre m.v., i videst muligt omfang reserveres til sådanne centre m.v., der er placeret i de nærområder, hvorfra flygtningestrømmen udgår.

Fremskridtspartiet har gennem hele indeværende valgperiode fremsat en lang række lov- og beslutningsforslag med dette formål. Nærværende beslutningsforslag er blot en enkelt bestanddel af Fremskridtspartiets sammenhængende og konsekvente udlændinge- og flygtningepolitik.

2. Betydningen for landets kommuner

Tilstrømningen af flygtninge vil i fremtiden ikke mindst vanskeliggøre en fornuftig planlægning i kommunerne. Amts- og primærkommunerne er i forvejen hårdt presset økonomisk, men i takt med et flygtningestrømmen øges, vil en lang række konkrete opgaver og indsatser med relation til flygtningene blive pålagt kommunerne, og en lang række økonomiske byrder vil skulle bæres af kommunerne.

Det kan forundre, at landets kommuner kun i meget begrænset omfang har ytret sig og gjort indsigelse mod de nye byrder, de pålægges i forbindelse med modtagelsen af flygtninge.

Alene i 2. halvår 1992 blev der i kommunerne etableret 45 nye asylcentre, således at man pr. 1. januar 1993 har indrettet i alt 74 asylcentre med en samlet

kapacitet af godt 14.000 pladser, hvoraf godt 12.000 var i brug.

Allerede 3½ måned senere, den 14. april 1993, var antallet af asylcentre steget med yderligere 22 til i alt 96 centre med en samlet kapacitet på knap 18.000 pladser. (Kilde: Indenrigsministeriets redegørelse/handlingsplan for Danmarks udlændinge, april 1993).

Fordelingen af udlændinge i landets kommuner er overordentlig uensartet. I 2 kommuner udgør andelen af asylsøgere og borgere fra 3. lande (bortset fra nordiske statsborgere, EF-borgere og nordamerikanske borgere) mellem 10 pct. og 15 pct. Det er

Ishøj og

Hvalsø.

I 10 kommuner udgør andelen mellem 5 pct. og 10 pct. Det er:

Helsingør,

Karlebo,

Frederiksværk,

Allerød,

Farum,

Høje Taastrup,

Albertslund,

København,

Rødovre og

Brøndbyerne.

Det er klart, at denne oversigt kun giver et helt aktuelt oversigtsbillede over, hvilke kommuner der er hårdest belastede af indvandrerstrømmen. Meget forsigtigt skønnet vil de fleste af de nævnte kommuner med 5-10 pct. udlændinge inden for 5-8 år rykke op i gruppen af kommuner med 10-15 pct. udlændinge. Inden for samme tidsrum kan det forsigtigt skønnes at yderligere ca. 20 kommuner – der i dag har mindre end 5 pct. udlændinge – vil rykke op i gruppen af kommuner med en udlændingeandel på 5-10 pct. Blandt disse kommuner er bl.a.

Århus,

Odense,

Ringsted,

Stevns,

Allinge-Sandvig,

Ikast,

Fåborg.

De færreste danske kommuner råder over indtægter, der kan honorere de økonomiske krav, der rejses af denne udvikling.

Hertil kommer de uforudsigelige problemer, der rejses, når hele bykvarterer skifter karakter fra at være typiske danske arbejder eller funktionærkvarterer til at være etnisk blandede eller udenlandsk dominerede kvarterer. Disse problemer angår ikke kun de di-

rekte udgifter til udlændinges ophold, men angår også afledede udgifter, der berører hele det kommunale spekter, f.eks. undervisningsinstitutioner, indsats mod ungdomskriminalitet, forebyggelsesarbejde, forberedelse af en øget plejeindsats over for gamle udlændinge, tolkeindsats i forvaltningerne og mange andre områder.

Ingen danske kommuner har til dato søgt at analysere virkningerne på blot lidt længere sigt. Man har alene holdt sig til at indarbejde de kendte udgifter i de kommunale budgetter og afvist eventuelle betænkeligheder med, at det er staten, der afholder udgifterne til asylcentre. Realiteten er, at kommunerne godt kan begynde at lægge helt nye og dramatiske ændringer ind i deres budgetforudsætninger i de nærmest kommende år. Store grupper arbejdsløse og ubemidlede udlændinge med lav ægteskabsalder og høj fødselsfrekvens vil stille krav enten om kommunale nedskæringer af hidtil ukendt omfang eller om kommunal låntagning eller skattestigninger i den to- eller tre-cifrede milliardklasse.

Den nuværende regerings hidtidige indsats har især bestået i at fortsætte den tidligere regerings krav om etablering af flygtningebyer, dvs. landsbyer, der består af midlertidige barakbygninger. Mange kommuner har mere eller mindre helhjertet bøjet sig for regeringens ønsker, og i regeringens redegørelse/handlingsplan for Danmarks udlændinge, Indenrigsministeriet, april 1993, hedder det bl.a. (side 4):

»Kommunernes store velvilje til at oprette flygtningelandsbyer har også ført til ønsker om lokale varianter primært med henblik på, at kommunerne senere kan overtage bygningerne til eget brug. Regeringen vil imødekomme så mange lokale særønsker som muligt og vil i den forbindelse justere lovgivningen, så denne type samarbejde kan lade sig gøre.«

Det er klart, at etableringen af et måske 2- eller 3-cifret antal barakbyer til flygtninge vil forværre de foran omtalte problemer i meget betydelig grad.

Nærværende forslag kan begrænse eller formindske byrden af de problemer, der lægges på kommunerne. Væksten i andelen af fremmedsprogede borgere især i de hårdest belastede kommuner vil formindskes, hvis forslaget vedtages.

Fremskridtspartiet vil op til kommunevalget den 16. november 1993 i alle landets kommuner opfordre borgmestrene til med bistand fra forvaltningen at udarbejde realistiske konsekvensberegninger for de forskellige udgiftstyper vedrørende flygtninge, der rammer kommunerne på såvel kort som længere sigt. Befolkningen bør kende omfanget af de problemer, der forestår. Og de kommunalbestyrelser, der vælges den 16. november 1993, skal ikke gå ind til arbejdet uden

at have lagt deres synspunkter klart frem for vælgerne.

I denne forbindelse skal bemærkes, at de kommunalbestyrelser, der måtte ønske en tilvækst af asylsøgere og borgere fra 3. lande, altid bør undersøge, om der i kommunen er folkelig tilslutning til deres ønske. Dette kan i de enkelte tilfælde bedst afklares ved en lokal vejledende folkeafstemning, der kan tjene som rettesnor for kommunalbestyrelsen. Ved beslutningsforslag B 92, Folketingsåret 1992-93, fremsat den 2. april 1993 (Af Pia Kjærsgaard, FP, m.fl.), se Folketingsdende 1992-93, forhandlingerne sp. 7735, 8316 og tillæg A sp. 8677, har Fremskridtspartiet anvist, hvordan der kan skabes lovgrundlag for sådanne vejledende regionale folkeafstemninger.

Selv i tilfælde, hvor vejledende folkeafstemning ikke afholdes, bør det i det mindste være kommunalbestyrelsen, der træffer afgørelse og står til ansvar for sin beslutning om at lade kommunen modtage flere asylsøgere. Vedtagelsen af nærværende beslutningsforslag vil bidrage til, at kommunalpolitikere ikke kan forflygtige ansvaret ved at henvise til, at Indenrigsministeriet har presset dem til at acceptere opførelse af barakbyer til asylsøgere.

3. *Beslutningsforslagets virkninger*

Dette forslag til folketingsbeslutning har det hovedformål at sikre,

1. at der efter 16. november 1993 ikke kan etableres barakbyer til flygtninge i danske kommuner.
2. at barakbyer til flygtninge, der måtte være etableret pr. 16. november 1993 afvikles og fjernes senest den 31. december 1994,
3. at de bevillinger, der af regeringen foreslås afsat over finansloven eller ved tillægsbevillingslov til etablering af barakbyer, flygtningecentre, flygtningebyer, asylcentre m.v., i videst muligt omfang reserveres til bevillinger til etablering af sådanne barakbyer m.v. så nær ved de regioner i verden, hvorfra flygtningestrømmen hovedsageligt udgår (nærområderne).

Vedtagelse af forslaget vil give de nvalgte kommunalbestyrelser mulighed for at lægge budgetter ud fra kendte forudsætninger for så vidt angår antallet af eksisterende barakbyer og ud fra en forudsætning om nedrivning og fjernelse senest ved udgangen af 1994.

4. *Bemærkninger til de enkelte afsnit af beslutningsforslaget*

Ad 1-2: Fastsættelsen af den 16. november 1993 som skæringsdato for forbudet mod at etablere barakbyer til flygtninge sikrer, at de kommunalbestyrel-

ser, hvis hverv ophører med udgangen af 1993, ikke lovligt kan træffe beslutning om etablering af barakbyer efter valgdatoen. Dette vil tilvejebringe en langt større klarhed i planlægningen, således at såvel kommunerne, staten som Dansk Røde Kors og andre aktører i hjælpearbejdet har et mere sikkert kendskab til omfanget af deres indsats og det økonomiske engagement.

Ad 3: Fremskridtspartiet anser det for helt nødvendigt, at bevillinger til etablering af barakbyer, flygtningecentre, flygtningebyer, asylcentre m.v. i fremtiden i videst muligt omfang reserveres til etablering af sådanne barakbyer m.v. så nær ved de regioner i verden (nærområderne), hvorfra flygtningestrømmen hovedsageligt udgår.

Det er mange gange påvist, at indsats i nærområderne er mest lønsom og effektiv. Senest er det f.eks. i Berlingske Tidende påvist, at flygtningelejre i nærområderne både er billigere, bedre og tryggere end danske flygtningebarakbyer. I Berlingske Tidende den 21. maj 1993, side 1, påpeges, at »Dansk Røde Kors. . . ikke (er) imponeret af de planlagte danske barakbyer for flygtninge, der snart skyder op i de danske kommuner.« . . . »Vi ville have foreslået en anden by-struktur, siger Eigil Pedersen (generalsekretær i Dansk Røde Kors).«

I samme avis oplyser projektleder Jørgen Kristensen, Dansk Røde Kors, at en lejr, der er etableret af Dansk Røde Kors i den kroatiske by Kutina, »koster 11.000 kr. at oprette pr. flygtning. I Danmark er prisen for en sengeplads i et asylcenter mere end tre gange så høj. Yderligere er driften langt billigere, bl.a. fordi der kun er behov for én ansat pr. 200 flygtninge, mens der er ansat én for hver ti flygtninge i Danmark.«

Fremskridtspartiet er ikke alene om at påpege, at indsats i nærområderne er mest lønsom. Men indtil nu har der ikke været politisk vilje til at drage konsekvens. Med vedtagelse af dette forslag pålægges det imidlertid regeringen at fremsætte lovforslag, der vil sikre, at bevillinger til etablering af barakbyer, flygtningecentre, flygtningebyer, asylcentre m.v. i videst muligt omfang reserveres til etablering af sådanne barakbyer m.v. så nær ved de regioner i verden (nærområderne), hvorfra flygtningestrømmen hovedsageligt udgår.

Forslaget kan naturligvis ikke hindre, at der fortsat sker en for det danske samfund skadelig og uheldig indstrømning af flygtninge. Forslaget er derfor også kun ét af flere nødvendige initiativer, der bør tages. I denne forbindelse henvises til næste afsnit.

5. Økonomiske konsekvenser

Der bør under udvalgsarbejdet udarbejdes økonomiske konsekvensberegninger for henholdsvis etableringen og driften af barakbyer til flygtninge m.v., og således at konsekvensen vises for såvel staten som kommunerne over en femårig periode.

Forslagsstillerne opfordrer allerede nu indenrigsministeren til at forsyne folketingsudvalget med konsekvensberegninger ud fra relevante forudsætninger, f.eks. således:

- at der i en barakby initialt placeres 400 personer,
- at personkredsens sammensætning og udvikling svarer til kendte gennemsnitsstørrelser for så vidt angår tilsvarende flygtningegrupperes køn, alder, giftealder, frugtbarhed, ønske om familiesammenføring m.v.
- at husstandenes tilknytning til arbejdsmarkedet svarer til kendte gennemsnitsstørrelser for så vidt angår de hidtidige kategorier flygtninge her i landet.
- at såvel de direkte udgifter (kost, logi, lommepenge, tøj, el, vand m.v.) som de afledede udgifter (social- og sundhedsudgifter, uddannelsesinstitutioner, politi- og justitsvæsen, tolkeudgifter, vedligeholdelse af bygninger m.v.) omfattes af beregningerne.

I Indenrigsministeriets konsekvensberegninger ønskes omfanget af følgende statslige såvel som kommunale skattestigninger belyst.

Forslagsstillernes eget skøn, der ønskes kommenteret ved Indenrigsministeriets besvarelse vedrørende konsekvenserne, er, at udgifterne til opførelse, 5 års drift og nedrivning af en barakby som den anførte samt udgifterne over den femårige periode til de initiale 400 indbyggere, deres børn og familiesammenførte slægtninge kan opgøres omtrent således:

	mio. kr.
1. Opførelse, vedligeholdelse og nedrivning af barakby	100
2. Underhold for 400 initialbeboere årligt, 100.000 kr. pr. beboer, svarende til en femårig udgift på	200
3. Underhold for 200 børn og familiesammenførte slægtninge, 100.000 kr. pr. beboer i gennemsnitlig 2 år	40
4. Udgifter til hospitalsvæsen og lægehjælp, sociale udgifter, herunder plejehjem, støttefamilier, dagpleje m.v.	25
5. Udgifter i undervisningsøjemed	10
6. Ekstraordinære udgifter i den kommunale forvaltning, herunder tolkeudgifter m.v.	5
7. Boligstøtte til varige boliger	50
8. Politi- og justitsvæsen, forebyggelsesindsats m.v.	5
I alt	435

– svarende til ca. 1 mio. kr. pr. oprindelig indflyttet beboer, fordelt over en femårig periode.

Det kan over for dette skøn hævdes, at de flygtningegrupper, der skal placeres i barakbyer, alene opholder sig her i landet på grundlag af midlertidige opholdstilladelser, og at de pågældende må forventes at vende tilbage til deres hjemland på et senere tidspunkt. Det må imidlertid være mest korrekt at basere konsekvensberegningerne på de kendte forudsætninger, herunder at der ikke er noget sikkert kendskab til, om – og hvornår – de pågældende eventuelt forlader Danmark.